

berørt, under Hensyn til den særlige Virksomheds Natur. Mellem en Sagfører og hans Klienter skal der bestaa et Tillidsforhold af en ganske særegen Natur, og Sagføreren har efter min Opfattelse i en særlig Grad Brug for Modenhed og Menneskekundskab udenfor de positive Kundskaber og den praktiske Erfaring, han ellers maa have. Der er ofte saadanne Bæv af Usandhed, Intrige og tildels Evig, som han skal være behjælpelig til at røde ud fra hinanden, at det ikke kan forudsættes, at Folk, der ikke have mere Livserfaring, end man i Reglen har i Femogtyveaarsalderen, skulde egne sig dertil. Jeg mener altsaa, at den større Modenhed og Verdenserfaring allerede vil være et Moment af stor Betydning, men endelig staaer det selvfølgelig i Forbindelse med, at Vedkommende vil være nødsaget til at have haft en længere Læretid, naar han først kan opnaa Beskikkelse med Trediveaarsalderen. Hvad Uddannelsesstiden angaar, er Bestemmelsen efter Loven af 1868 jo den, at der kun behøves 3 Aar hos en Overretssagsfører for at blive Overretssagsfører og for at blive Underretssagsfører 3 Aar hos en Underretssagsfører eller hos en Dommer, og der er derhos tilføjet nogle Bestemmelser, som jeg dog mener ikke have overdreven stor Betydning. Tiden er fastsat til 3 Aar. Nu gaar nærværende Lovforslag ud paa, at disse Tidsfrister skulde forandres til 5 Aar, og tillige at det skal være saaledes at forståa, at den Paagældende maa have tilbragt idetmindste 2 af disse 5 Aar hos en og samme Principal. Man har ment, at fordi det lykkedes et Menneske at løbe fra den ene til den anden Forretning, og han ved at lægge sammen vil kunne faae 5 Aar ud, er det ikke nogen egentlig Garanti for hans Hæderlighed, Paalidelighed og Brugbarhed. Man har ment, at naar det ikke lykkedes ham at blive paa et Sted i 2 Aar, maatte der enten være særlige Mangler hos denne Mand, eller ogsaa maatte de Forretninger, han havde været i, ikke været af en saadan Natur, at der virkelig havde være Leilighed for ham til at se Noget, som kunde komme ham til Gode under den praktiske Udførelse af Sagførervirksomheden. Denne Bestemmelse mener jeg altsaa maa anbefale sig af de Grunde, jeg i det Hele har anført. Et meget væsentligt Punkt, et Hovedpunkt i Lovforslaget, er Spørgsmaalet om, hvilke Kvalifikationer paa Kundskabsomraadet der skulde fordres for at kunne blive Sagfører. Det vil være bekjendt, at for at blive Overretssagsfører udfordres der nu fuldstændig juridisk Examen, medens der for at blive Underretssagsfører kun fordres ufuldstændig

juridisk Examen med Hovedkarakteren: „be-
 toem“, eller hvad man ellers kalder første
 Karakter. I den Henseende vil Lovforslaget
 gjøre den meget væsentlige Forandring, at
 man for Fremtiden for at blive Sagfører
 skal have undertastet sig den fuldstændige ju-
 ridiske Examen, mindst med Karakteren haud
 illaudabilis. Dette Spørgsmaal blev, saa-
 vidt jeg mindes, reist af Landstthinget i 1880
 og er senere optaget af Sagførersforeningen;
 og i Sagførersforenings Hovedbestyrelse,
 hvor der findes baade latinske og saakaldte
 danske Jurister, er der vistnok fuld Enighed
 om dette Spørgsmaal, men forøvrigt er det
 jo ikke alle Sagførere, der ere i Sagførers-
 foreningen. Nu veed jeg meget vel, og det
 vil jeg sige paa Forhand, at der jo findes
 Sagførere med ufuldstændig juridisk Examen,
 som have gjort særdeles god Fyldest — der
 findes mange saadanne — og der findes
 ogsaa Sagførere med fuldstændig juridisk
 Examen, som have gjort mindre god Fyl-
 dest. Naar man vil bestemme dette Spørgs-
 maal, kan det altsaa ikke afgjøres, efter som
 man kender den eller den, der kan være lige
 saa god som den eller den, men man maa se
 Sagen ganske i Almindelighed som et Lov-
 givningsspørgsmaal, og da maa jeg fra mit
 Synspunkt meget bestemt hævde, at der er
 ikke den allerfjerneste Grund til at gjøre For-
 bringerne til Underretssagsførernes Uddan-
 nelse og de hos dem præjumerede Kundsk-
 aber ringere end hos Overretssagsførerne. Det
 tror jeg maa være indlysende for Enhver,
 der kender Noget til Sagførerspraxis, at
 Underretssagsførerne i mange Henseender have
 et langt vanskeligere og vigtigere Ansvar end
 Overretssagsførerne. For Overretssagsførerne
 vil der hovedsagelig være Spørgsmaal om
 at kritisere foreliggende Domme og forelig-
 gende Fakta, men efter hele vor Procesmaade
 er det Underretssagsførernes Opgave at danne
 Sagen. De Feil, han begaar, kunne efter vore
 Procesmaksimer være af aldeles afgjørende
 Betydning for hele Sagens Udfald og for
 den Mands Retstillling, hvis Liv han skal
 varetage. Der skal ofte handles strax
 og hurtigt. Der udfordres grundigt
 Kjendskab saavel til hele Retsvæsenet
 som ogsaa praktisk Erfaring, og det at
 anlægge en Sag rigtig fra først af, er ikke
 nogen nem Sag, og det er efter min Mening
 ofte det allervigtigste, en Sagfører har at
 gjøre, og en Gjerning, som er betydelig
 vanskeligere end bagefter at kritisere Dom-
 men, som ofte bliver Overretssagsføreren's
 Opgave. Jeg mener altsaa, at set i sin Al-
 mindelighed maa man bestemt holde herpaa;
 saaledes er det ogsaa i Norge, og jeg tror ogsaa
 i Tydskland, at der stilles samme Betin-